

Everghetinos - Tema 9 (2) (Ρουμανικά, Romanian)

Dovezi despre unde merg sufletele

celor care se săvârșesc și cum sunt după despărțirea [de trup]

4. A Sfântului Grigorie Dialogul

1. Benedict, omul lui Dumnezeu, stătea într-una din zile în chilia sa și, ridicându-și ochii înspre văzduh, a văzut sufletul cuvioasei sale surori suindu-se la cer în chipul unui porumbel strălucitor. Plin de bucurie duhovnicească, a adus mulțumită mare lui Dumnezeu. Apoi a vestit fraților celor dimpreună cu el săvârșirea acesteia, trimițându-i îndată să aducă la mănăstire cinstitul și neprețuitul ei trup. Căci locul în care fecioara se nevoia nu era mult depărtat de mănăstirea cuviosului. Ducându-se așadar frații și găsind-o adormită, i-au adus sfântul trup, iar dumnezeiescul Benedict l-a înmormântat în mormântul pe care îl pregătise pentru el însuși. Precum mintea celor doi era unită prin Sfântul Duh, așa și preasfintele lor trupuri nu s-au despărțit nici în mormânt.

2. Altădată, omul acesta al lui Dumnezeu, stând într-o noapte la fereastră și rugându-se atotputernicului Dumnezeu, și-a ridicat pe neașteptate privirea și, iată, s-a arătat din cer atâta revărsare de lumină, încât întreg întunericul nopții a fost alungat; iar văzduhul s-a luminat atât de tare, încât strălucea mai puternic decât lumina zilei. În ceasul acelei vedenii a urmat și o altă taină preaminunată, precum a povestit mai apoi cuviosul: “Am văzut, zicea, întreaga lume ca adunată sub o rază de soare”. ([περισσότερα...](#))